

STVARNI TEMELJI NORMALNE DISTRIBUCIJE

Sažetak

U članku je pokazano da aproksimacija normalne (Gaussove) distribucije Laplaceovom funkcijom nije ni blizu jedini način opisa prirodnog grupiranja pojava oko srednje vrijednosti, a da svakako nije ni najprecizniji. Razvojem Pascalovog trokuta moguće je dobiti znatno kvalitetniji i precizniji opis normalne distribucije koji ne pokazuje grešku u okolini srednje vrijednosti. Na jednostavnom numeričkom primjeru sa samo 101 retkom trokuta savršeno je pojašnjeno da normalna distribucija ima svoja ista pravila i u situacijama s najmanjim brojem događaja u polju događaja, te da će ta pravila važiti na svakoj, pa i na infinitezimalnoj razini. Pretpostavljeno je kako je time moguće rekonstruirati samu srž nastanka bilo kojih pojava u svijetu koje se ponašaju na opisani način. Tako, pokazatelje u ovom radu možemo identificirati kao nezamjenjive za razumijevanje stvarnih temelja normalne distribucije, a sve zajedno predstavlja svojevrsnu Teoriju interakcije elementarnih pojava, s dosegom u najsloženije oblike koji se uopće mogu pojaviti, a da realno predstavljaju pojave kojih se "ponašanje" može podvesti pod normalnu distribuciju.

Ključne riječi: distribucija, normalitet, Pascalov trokut, Teorija interakcije